

har for ikke mange Maaneder siden haft Løjlighed til at se disse Forhold paa nært Hold, idet jeg har deltaget i et Bryllup i Sønderjylland. Men det ærede Medlem tager fejl, hvis han tror, at Beboerne derovre anse det, at man har tvungen borgerlig Vielse, for en Velsignelse. Nej, tværtimod! Folk anse det for at være en unødigt Byrde, de anse det for at være uheldigt, at de skulle betale to Steder, baade hos Ægteskabsforstanderen og hos Præsten, naar de tillige søge kirkelig Vielse. I Sønderjylland — det er min Opfattelse — betragter det store Flertal borgerlig Vielse som en Tvangsforanstaltning, som det tyske Regimente har medført sammen med mange andre. Naar der i Sønderjylland er en saa stor Mængde, der søger Kirken, er det et Vidnesbyrd om, at de allerhelst ville være fri for borgerligt Ægteskab, ellers søgte de ikke til Kirken bag efter. Dersom de i Sønderjylland havde valgfri Ægteskabsstiftelse, og ligesaa hvis man her i Landet turde gaa til at lade Befolkningen vælge, om de vilde have borgerlig eller kirkelig Vielse, skulde de Herrer se, hvor mange der søgte Ægteskabsforstanderne. Det blev kun et lille bitte Mindretal og ganske faa Procent af Befolkningen, der vilde ulejlige sig hen til Ægteskabsforstanderen og betale ham for at vie dem borgerlig. Det store Flertal vilde følge det, som i Aarhundreder har været Skik og Brug her i Landet, og søge kirkelig Vielse. Hvorfor tør de Herrer ikke give Befolkningen denne Frihed? Fordi, siger det ærede Medlem for Verving, saa have vi Konflikten gaaende mellem Præsterne og de Medlemmer af Folkekirken, som nu have rejst denne Konflikt, og for hvem Mureren fra Nørrebro staar som et Udtryk. Men tror det ærede Medlem, at denne Konflikt er løst, naar dette Lovforslag vedtages? Nej, Spillet er jo gaaende igen. Naar denne Lov er vedtagen, har Mureren — for at bruge det Eksempel, der her er nævnt saa mange Gange — sin fulde lovlige Ret til at forlange af Pastor Ifversen, at han skal give ham den kirkelige Velsignelse. Han er jo Medlem af Folkekirken, er ikke traadt ud af Folkekirken. Naar nu Pastor Ifversen siger nej, hvad saa? Saa henvender vedkommende sig til Biskoppen, og hvis nu Biskoppen giver Mureren Medhold, hvad saa? Saa har man jo Spillet gaaende, saa er Konflikten jo staaende. (Afbrydelse af N. Pedersen: Det gør han ikke!). Det gør Biskoppen ikke, siger det ærede Medlem. Hvoraf ved nu det ærede Medlem det?

Men selv om Biskoppen ikke gør det, saa kan den paagældende jo gaa til Ministeren, og vil Ministeren da sætte en Plet paa Mureren og sige, at han er uværdig til Kirkens Velsignelse? Ja, mine Herrer, det er en Illusion, naar man med denne Lov tror, at man er ude over Konflikten. Nej, Konflikten er staaende og vil blive staaende, indtil man finder andre Former i saa Henseende. Og det er derfor ogsaa en af Grundene til, at jeg ikke kan gaa med til denne Lov, thi jeg kan ikke se, at man løser Konflikten ved at vedtage dette Lovforslag. Jeg er en Ven af Frihed og en Modstander af Tvangsforanstaltninger, og jeg ønsker, at man vil unde det danske Folk Frihed til at vælge, om det i Fremtiden vil have borgerlig eller kirkelig Vielse, og de Herrer skulde da faa at se, at hvis det skete, vilde kun ganske faa Procent af Befolkningen søge borgerlig Vielse. Derfor paastaar jeg, at det, man er i Begreb med at gøre, er en Tvangsforanstaltning mod det danske Folk, og en saadan kan jeg ikke give min Tilslutning.

Borgbjerg: Den højtærede Minister gjorde en Ting gældende, som jeg ikke synes i nogen høj Grad vedrører enten Forhandlingen eller denne Sag, nemlig at han havde læst Murerens sidste Klage i „Socialdemokraten“, inden han endnu havde læst den i Ministeriet. Det viser kun een Ting, at „Socialdemokraten“ er et hurtigt og vel underrettet Blad, som den ærede Minister læser, saa snart han staar op om Morgenen, endogsaa før han har gjort sig bekendt med de Sager, der ligge i Ministeriet. Jeg kan kun takke for denne overordentlig velvillige Anbefaling; naturligvis har Mureren Ret til at publicere sin Klage, naar han vil, og hvor han vil, og saa hurtigt han vil, naar han mener, at denne Klage netop trænger til hurtigst muligt at komme til Publikums Kendskab. Den højtærede Minister gik desværre ikke stærkt ind paa selve den Sag, hvorom jeg forespurgte. Den højtærede Minister sagde, at man maatte jo dog lade Sagen gaa sin Gang for Domstolene, men det er jo ikke altid, man gør det. Det er jo dog hændet før, naar en Embedsmand har nægtet at opfylde sine Embedspligter, at man simpelthen har suspenderet eller afskediget ham, og den højtærede Minister sagde for Resten i sin Tale i Dag, at han ikke tvivlede om, at hvis han havde gjort Instilling til Kongen om Pastor Ifversens Afskedigelse, vilde han være bleven afske-